

tilbud, og det viser vores undersøgelse at der er en klar vilje og evne til at arbejde for. Derfor er der ikke nu basis for centrale initiativer ud over, hvad regeringen allerede har besluttet; men regeringen og Socialministeriet vil selvsagt løbende følge udviklingen.

Forhandling

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil takke socialministeren for redegørelsen. Jeg tilkendegav i motiveringen for forespørgslen, at vi specielt ville lytte efter noget i talen, der var kendetegnet af smukke hensigtserklæringer, men måske uden det reelle indhold, fordi de børnefamilier, der venter, jo er mere optaget af konkrete løfter end af lyrik. Jeg synes, man kan karakterisere ministerens redegørelse på den måde, at det var en historisk redegørelse for, hvad regeringen har gjort. Det er det i sagens natur svært at være uenig i, al den stund det er historieskrivning.

Så var der en redegørelse for en række hensigter og mål af en mere overordnet og luftig karakter, men hensigtserklæringer hjælper næppe den familie, der i dag ikke kan få passet sit barn.

Derimod synes jeg, at redegørelsen var ganske tynd, når man kigger på, hvad vi fremover kan forvente. Der blev redegjort for det, socialministeren betegede som ændringer i søskenderabatten – et meget korrekt udtryk; jeg vil kalde det forringelser af søskenderabatten – som blev gennemført for at dæmpe efterspørgslen. Vi kan i dag konstatere, at det ikke har betydet en afdæmpet efterspørgsel, men alene en forringelse af børnefamiliernes økonomi.

Der blev også redegjort for tilskud til privat børnepasning. Vi må vel konstatere, at det fylder så lidt i virkelighedens verden, at det ingen betydning har – og gudskelov for det.

Så blev det nævnt, at kommuneaftalen for 1996 er så rummelig, at de 400 mio. kr., der er afsat i kommunerne, skulle kunne klare problemet. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at alene den demografiske udvikling, altså de flere børn, i 1995 har betydet en øget efterspørgsel på 10.000 pladser. 400 mio. kr. svarer rundt regnet til 4.000-5.000 pladser, hvilket vil sige, at hvis man bare skal klare demografien, altså pladser til de flere fødte børn, er der ikke engang afsat halvdelen af det beløb, som alene de flere børn ifølge de foreløbige meldinger fra kommunerne tilsiger er nødvendigt. Det er den ene side.

Den anden side af socialministerens redegørelse var egentlig en åben erkendelse – og jeg synes, ærligheden skal roses – af, at regeringen reelt har opgivet løftet om pladsgaranti. Det ligger i sagens natur, at man ikke når det i løbet af de sidste 2 måneder af 1995. Vi hørte socialministeren sige, at vi formentlig heller ikke når det i 1996. Jeg vil tro, at hvis vi har en sådan debat i næste folketingssamling, vil det være under overskriften: »Vi når det heller ikke 1997« osv. Jeg synes, det er forstemmende, at regeringen svigter et centralt løfte om en pladsgaranti. Det har egentlig ikke så meget med den politiske troværdighed at gøre; det er mere et spørgsmål mellem regeringen og dens vælgere.

Det, der er et større problem, er den realitet, at vi i dag bevæger os ikke hen imod, men væk fra en pladsgaranti. Alle, der har orienteret sig i aviserne i den sidste uge, og alle, der har orienteret sig i virkeligheden uden for huset her, ved, at ventelisterne i kommunerne vokser og vokser i øjeblikket.

I dag har ca. to tredjedele af kommunerne en pladsgaranti, men tallene er værre, end det antyder, for blandt den tredjedel af kommunerne, der i dag lader børn vente, er der et stort antal store og mellemstore kommuner. Derfor er situationen værre end i absolutte tal, altså for de børn, der venter.

Der er flere grunde til, at ventelisterne er vokset siden årsskiftet. Den ene grund er, at der er 11.000 færre på forældreorlov, end der var for 1 år siden. Det er regeringen, Venstre og Det Konservative Folkeparti skyld i, idet forældreorlovsordningen som bekendt blev forringet ved finanslovforliget sidste år.

Det sker, at Folketinget vedtager love, som befolkningen er glad for. Det var jo tilfældet med loven om forældreorlov, og det forskrækkede så meget, at ordningen blev forringet sidste år ved finanslovforliget. Derfor er der 11.000 færre på orlov. Dertil skal så lægges, at de kommuner, der yder tilskud, bliver stadig færre. Det er en fjerdedel af de kommuner, som ydede tilskud for 2 år siden, der gør det i dag, og de tilskud, de yder, bliver stadig mindre.

Det var ellers regeringens forudsætning, da den sidste år nedsatte dagpengesatsen fra 80 til 70 pct., at et stigende antal kommuner ville gå ind og dække det hul, det efterlod. Vi kan i dag konstatere, at det er gået stik modsat.

En anden grund til, at ventelisterne vokser, er, at børnetallet vokser. Jeg har redegjort for, at alene den demografiske udvikling øger dag-